

4 SÖNDAGEN I PÅSKTDEN 2018, Göran Rehnström

Jesus hade tagit en grupp hemifrån. Bett dem bryta upp ur deras trygghet och vanor och utmanat dem att följa honom.

De hade vågat det de inte trodde att de någonsin skulle kunna.

Du vet vad som händer när man tar sådana steg i livet. Man växer oerhört. Hittar sidor hos sig, som man bara inte trodde fanns där. Jesus hade gjort sig själv som garant för deras nya liv.

Nu skulle hans kamrater ta ett nytt steg.

Han, Jesus visste det. När de äntligen börjat vänja sig och förstå en del skulle han, måste han, skaka om deras världsbild. Igen. Ett tillstånd när hans närvaro som var deras trygghet skulle bli tyst. När han skulle bli fysiskt frånvarande. Och han visste att han måste förbereda sina vänner lärjungarna för det omskakande steget.

Vi vet inte vad Jesus tänkte. Hur skulle vi kunna det? Men jag är övertygad om att en sann Jesus som är en god ledare verkligen brottades och vändades över HUR han skulle förbereda dem, säga det nya.... Evangelierna berättar om att Jesus visste att de först inte skulle förstå ett dugg. Inte skulle vilja eller kunna ta till sig det nya han ville säga dem. Som all förändring är. Det nya når inte in...

Nej, vi vet inte verkligen inte hur Jesus tänkte. Men jag funderade över vad jag själv skulle ha gjort och som jag vet att Jesus gjorde i omöjliga lägen. Ber till Gud som lyssnar.

Jag ber – pratber, liksom och berättar för Gud rakt upp och ner hur det är. Jag berättar att jag inte vet vad jag ska göra eller säga i den här situationen. Jag ser ingen utväg och ingen öppen dörr vidare.

Så brukar jag säga till Gud.

Ibland gäller det världens mörker och allt Trump-et. Ibland gäller det min egen situation eller de som står mej nära.

Gud, så här är det, brukar jag säga. Som om Gud inte redan vet... Men jag behöver säga det. Att det drabbat mej.

Och ibland kommer en tanke eller ett minne till mig, som en bild.

Efter en sådan prat-bön med Gud

Ibland öppnar det en väg vidare.

Tänk om det var så för Jesus också.

Tänk om minnet från barndomen av en morgon i Nasaret kom för honom. Pojken Jesus sitter med frukostkoppen i handen och frågar sin mamma Maria som står och pysslar i köket. Mamma, säger han, gjorde det mycket ont när Du födde mej?

Maria nickar med huvudet medan hon fortsätter att pyssla, fortfarande med ryggen mot Jesus.

Jesus fortsätter; gjorde det så ont att Du ångrar att Du födde mej? Och hon vänder sig om och Jesus ser att ögonen är lite fuktiga. Och hon säger allvarligt och långsamt. Aldrig. Hur ont det än gjorde kan man inte jämföra det med glädjen över att ta emot Dej.

Minnet av smärtan försvinner aldrig, men att Du föddes gav mej ett nytt perspektiv på allt jag tidigare upplevt. Det är en finurlig sak, det där...

Jesus förstod inte då. Jaha, sa han bara. Men han tänkte på Marias svar hela livet. Kanske allra mest då han visste att han skulle behöva möta hennes blick när han skulle göra sin lidandesvandring och spikas upp på ett kors.

Tänk om det var så Jesus tänkte.

Att det var något som kunde hjälpa honom när han skulle berätta för lärjungarna att de måste gå igenom en tid av övergivenhet och smärta, som man inte förstår meningen med när man är mitt uppe i den.

Att alla människor måste genom sådana erfarenheter. Ingen, inte ens den mest troende, inte Guds son själv, slipper undan den erfarenheten.

Man glömmer inte. Och man förstår inte när man är mitt i smärtan.

Men, det finns tre små ord som är evangelium till oss: EN Kort Tid. Det är därför Jesus upprepar dem flera gånger.

EN LITEN TID. Så att vi inte ska fastna i det som är mörkt och övergivenhet.

Gud är där men är tyst. Det är korsets hemlighet.

Men

Något nytt kommer att födas, stiga fram som levande och friskt, som en Påskdag då vi trodde att allt hopp var ute.

Jag ska se er igen. Så säger Jesus. På andra sidan smärtan ska ni få syn på att jag var med er, också då allt var som mörkast.

Och ingen ska kunna ta återseendets glädje ifrån er.